

**"וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם
ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא לה' "**

(שמות, י"ב, י"א)

**"ואכלתם אתו בחפזון" - זה חיפזון מצרים... רבי יהושע
אומר: "ואכלתם אתו בחפזון" - זה חיפזון ישראל...
אבא חנן משום רבי אלעזר אומר: זה חיפזון שכינה...
יכול אף לעתיד לבוא יהא חיפזון? תלמוד לומר
(ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו! ובמנוסה לא
תלכו! כי הלך לפניכם ה'"**

(מכילתא דרבי ישמעאל)

כלומר גאולת מצרים הייתה בחינת "הוראת שעה" כפי שנאמר בחז"ל
שעם ישראל היה בתחתית המדרגה כמעט ללא תקומה. העולם לא היה
מוכן לגאולה. בזמנים אלו נוהגים כמו בעת מלחמה קיומית כמישהו קם
עלינו לפגוע בנו. זהו רגע בו אין מקום למתינות, שיקול דעת מתמשך
עלול להביא אותנו לאבדון. מי שמצליח לפעול ברגע זה בחיפזון - ינצל,
מי שהמתמהמה - יפגע. האכילה בחיפזון מזכירה לנו את גודל הנס ויוצרת
שיקוף של רגע מכוון שכזה, מאפשרת להתבונן בהתרחשות שבה עצמה
אין התבוננות...

אך הגאולה העתידית לא תבוא בחיפזון כפי שמלמדנו המהר"ל: "כי מפני
שהגאולה הראשונה לא הייתה גאולה נצחית, שהרי לא היו נגאלים רק
לשעה. וכך היה עניין הגאולה גם כן, דומה לאור הברק שנראה ברקיע
לשעה, ומיד עובר. ולא הייתה הגאולה הראשונה דבר תמידי קיים... אבל
הגאולה אחרונה, שהוא גאולה נצחית מבלי שינוי כלל, רק תמיד קיים.
ולכך לא יהיה לדבר זה חיפזון... (נצח ישראל, פרק מ"ז)

(דוד ברורמן)